

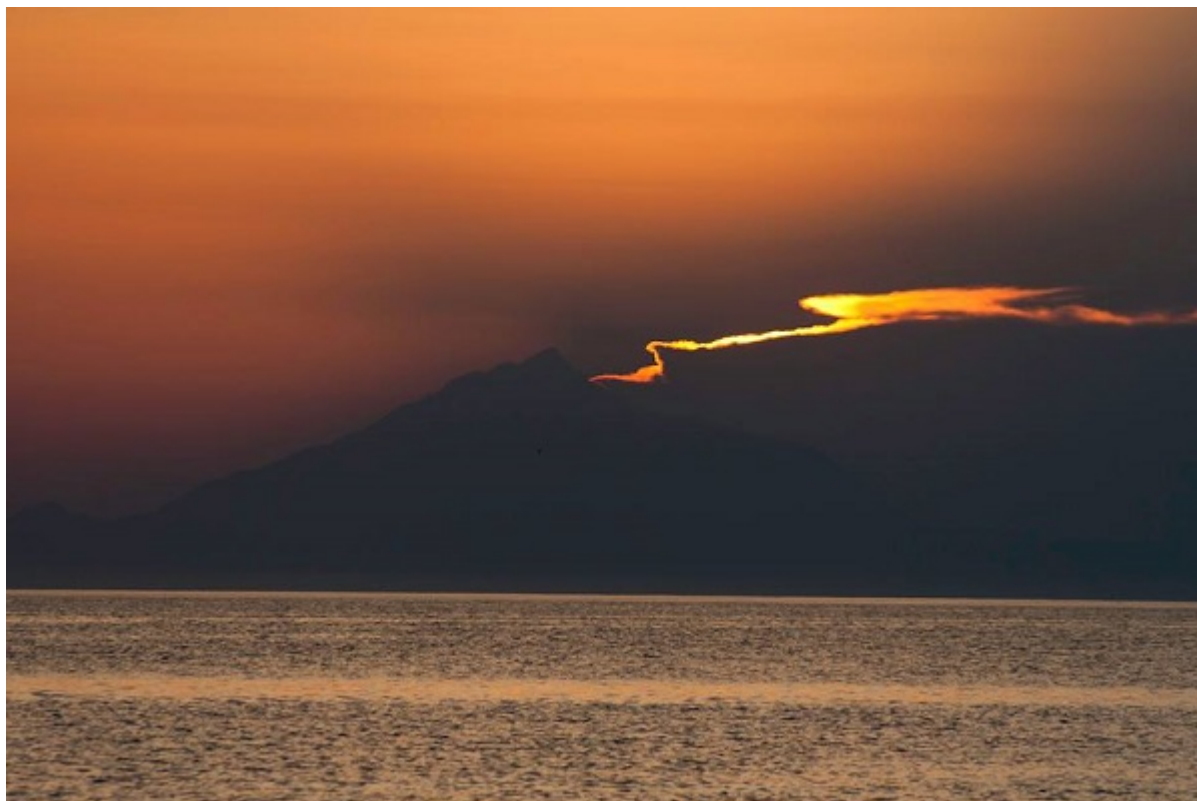
Νικόλαος Σαχάρωφ, ισάξιος των αρχαίων μαρτύρων

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1OPI723>]

Σε ωριμότερη ηλικία ο Νικόλαος προσχώρησε στον κύκλο των πνευματικών οπαδών γνωστού Ιερέως της Μόσχας, του Αλεξίου Μετσιέφ. Υπήρξε στιγμή στη ζωή του κατά την οποία, σύμφωνα με την προτροπή του πατρός Αλεξίου, σκεφτόταν σοβαρά την ανάληψη του ιερατικού αξιώματος και άρχισε ακόμη να προετοιμάζει ιερατική διακονία στην επαρχία του Έλμα-Άτινσκ. Ο Γέροντας με ευλάβεια θυμόταν ότι η μορφή του Νικολάου, ο τρόπος με τον οποίο μιλούσε και συμπεριφερόταν, οι εσωτερικές κινήσεις της καρδιάς του και οι αντιδράσεις της ψυχής του, μ' έναν λόγο τα πάντα μαρτυρούσαν για το πνευματικό βάθος και την ιεροπρέπεια της προσωπικότητάς του. Ιδιαίτερα αξιοσημείωτη ήταν η ιλαρή και σταθερή γνώμη του, που φανέρωνε τη βαθειά ειρήνη της ψυχής του, την οποία δεν μπορούσαν όλοι να διατηρούν. Έτσι, όταν ο Νικόλαος εκκλησιαζόταν, υπήρξαν περιπτώσεις κατά τις οποίες ο ιερουργός, παρατηρώντας τον ανάμεσα στους προσευχομένους, από την όψη του τον εξελάμβανε ως ιερέα και του πρότεινε να προσεύχεται στο ιερό.

Φωτο: Νίκος Λουπάκης

Δεν ήταν όμως θέλημα Θεού να γίνει ιερέας. Το 1930 ο Νικόλαος διορίστηκε στην υπηρεσία της κυβερνήσεως του Γκοσπάνκ στην Σοβιετική Ένωση, όπου ένας από τους συναδέλφους του, φθονώντας τη γρήγορη πρόοδο του Νικολάου στην υπηρεσία, τον κατήγγειλε ότι «ψάλλοντας προσευχές και ψαλμούς ασκεί αντικυβερνητική προπαγάνδα». Μετά από την καταγγελία αυτή, το 1931 ο Νικόλαος συνελήφθη και εξορίστηκε στο Σεμιπαλατίνσκ. Η καταδίκη δεν επιβλήθηκε για τις «προσευχές» και τους «ψαλμούς», αλλά για την άρνησή του, ακόμη και μετά από σκληρές ανακρίσεις, να δώσει οποιεσδήποτε πληροφορίες για άλλους ενορίτες του ιερέως Αλεξίου Μετσιέφ. Ο Νικόλαος δεν απέκρυψε τις πεποιθήσεις του. Ομολόγησε και ότι έψαλλε σε εκκλησιαστική χορωδία. Το 1934 ο Νικόλαος επέστρεψε στη Μόσχα, και κατά τους χρόνους του Μεγάλου Πατριωτικού πολέμου ήταν στις μάχιμες δυνάμεις.

Το 1949 ο Νικόλαος εκτοπίστηκε πάλι απροσδόκητα από τη Μόσχα, αυτή τη φορά στο Βλαντιμίρ, όπου υποβλήθηκε σε εξαντλητικές ανακρίσεις. Το 1958 αποκαταστάθηκε πλήρως. Όταν ο γιος του Βαντίμ τον ρώτησε αν προσευχόταν κατά τον καιρό της εξορίας του, αυτός απάντησε: «Νομίζεις ότι θα μπορούσα να αντέξω όλες τις δοκιμασίες χωρίς την προσευχή»;

Όλες όμως οι δοκιμασίες που του έτυχαν υπέσκαψαν τη σωματική υγεία του, αλλά πολλαπλασίασαν την πίστη και την αγάπη του προς τον Θεό και τον πλησίον. Σε ένα μεγάλο κύκλο στίχων προς την αγαπημένη γυναίκα του και έναν φίλο του

έγραφε:

Όχι εδώ, αλλά εκεί η εκπλήρωση για όλα.

Σε όλα δόθηκε το τέλος.

Πρόσεχε πάντα τους άγιους πόθους.

Σε αυτούς η οδός μας προς την αιωνιότητα.

Τον Οκτώβριο του 1991 ο Γέροντας Σωφρόνιος σε αφιέρωση στο βιβλίο του, Περί προσευχής, που χάρισε στην κόρη του Νικολάου έγραψε: «Να θυμάσαι ότι ο πατέρας σου Νικόλαος ήταν άγιος επάνω στη γη και τώρα στον ουρανό έχει μεγάλη δόξα». την ελπίδα ότι έφθασε στο Θείο Φως και τώρα γιορτάζει ήδη τον αιώνιο και αμετάθετο θρίαμβο, υστέρα απ' όλα τα παθήματα που υπέφερε, αληθινά ισάξια με τους αρχαίους μάρτυρες. «Έτσι, όσοι σπείρουν με δάκρυα, θερίζουν με αγαλλίαση.

Πηγή: Αρχιμανδρίτου Σωφρονίου, Γράμματα στη Ρωσία, Μετάφραση από τα ρωσικά Αρχιμ. Ζαχαρία, § Εισαγωγή, σελ. 17-22, Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας 2009.